

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๓

ปทปรมะ-พวกนรกแตก

ยาอะไร (ยาที่เขาขออนุญาตหลวงตา) ขออนุญาต เราไม่ได้ขออนุญาตนี่นะ ไม่เอา
เอาไปเอาคืน สุ่มสี่สุ่มห้ามาได้ล่ะ เราไม่ได้ทะเลาะ ๆ แหละ ๆ เราจริงทุกอย่างบอก
แล้ว นี่เราไม่ได้ขออนุญาต ขอก็เป็นไรไป ขอเป็นเรื่องของผู้ขอ แล้วยุ่งตลอดตั้ง
แต่หยุกแต่ยา อะไรต่ออะไร รุ่มร่าม ๆ ธรรมไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ เป็นตัวของตัวตลอด
เวลา..ธรรม ยุ่งตลอด

เห็นไหมล่ะเราเขียนไว้ในประวัติหลวงปู่มั่น ยาแก้โรคท่าน ขึ้นถ้ำสาริกา เขียนมา
ไว้ทำไม เพื่อให้เป็นคติตัวอย่าง ยาชนิดนั้นมีอยู่ทั่ว ๆ ไปเพราะเป็นยาสมุนไพรรักษา
ตามป่า เวลาท่านขึ้นถ้ำสาริกา ส่วนเขาห้ามไม่ให้ท่านขึ้นไป พระพิ่งตายไปตั้ง ๔ องค์
แล้ว ตายสด ๆ ร้อน ๆ ไปองค์ที่สี่เร็ว ๆ นี้ ท่านจะขึ้นไปทำไม ท่านก็ขอขึ้นเรื่อย ๆ
เพราะท่านไม่รู้จักทาง ให้เขาพาขึ้น เขาก็บอกว่าไม่ควรขึ้น ๆ อย่างนั้นเสีย อย่างไรก็ตาม
ก็ขอให้เขาไปส่งท่านขึ้นเขา จนกระทั่งเขาถามเหมือนกับว่ากระแทกกลับมาเลยว่า นี่
ท่านจะไปตายองค์ที่ห้าหรือ นั้นเห็นไหมล่ะ เอ้อ ตายไม่ตายก็จะขึ้นไปดูเสียก่อน เมื่อ
ไม่ควรอยู่ก็จะลงเสีย นี่ยังไม่เคยเห็น ให้ส่งอาตมาไปดูเสียก่อน หากไม่ควรอยู่ก็ค่อยลง
มา นั้นเห็นไหมคำพูดท่านพูดกับเขา

แต่ใจท่านเด็ด ไม่ว่าจะองค์ที่ห้าองค์ที่เท่าไรก็ตามว่านั่นเลย ป่าช้าอยู่กับทุกคน
ฟังซินะ ไม่ขึ้นบนเขามันก็ตาย ผู้ที่บอกอยู่เวลานี้เขาก็จะตาย ทำไมจะมาตายแต่เราคน
เดียวทั้งโลกนี้นะ คนทั้งโลกมีมากขนาดไหน มาตายแต่เราคนเดียวหรือ ก็นี่เราจะไป
เสาะแสวงหาธรรมนี่นะ

พอขึ้นไปโรคของท่านกำเริบ มีริดสีดวงด้วย วันนั้นท้องกำเริบด้วย เอายามาฉี้น
ยากี่ไม่มีความหมายอะไรเลย ที่เคยบรรเทามาก็ไม่มีความหมาย ในระยะนั้นไม่มีความ
หมายเลย ก็ยานี้พอบรรเทาขึ้นมาบ้าง คราวนี้ยากี่ไม่มีความหมายอะไรแล้ว ความ
หมายจะอยู่กับอะไร ไม่มีความหมายก็จะเอาไว้ให้หนักทำไม ท่านก็เอายาปาลงเขาเลย
ป่าเข้าป่าเลย นั้นฟังซิ ท่านพูดเอง เราจับติดไม่ปล่อยนะ เอ้า ไม่เป็นประโยชน์ก็ไม่ต้อง
ยุ่งกัน ปายาเข้าป่าแล้วก็ เอาละวันนี้ เอากันให้ถึงเหตุถึงผลวันนี้ เตรียมสละเลย ที่ท่าน
นั่งท่านก็บอก เราไปดูหมด คือมันเป็นหลุมอยู่ ท่านไปนั่งอยู่ปากหลุม หลุมก็กว้าง
ประมาณ ๒ เมตรละมั้ง เป็นหลุม ท่านนั่งอยู่ปากหลุม หันหน้าไปทางไหนไม่รู้ละ ชัด
กันเลย เอากันเต็มเหนี่ยวเลยท่านว่า โอ จิตก็รวมพริบเลย

นั่นเห็นใหม่เวลาจนตรอกจนมุม ไม่เอาไหนละที่นี้เอาชดกันเลย ยาก็เรียกว่าหมด ขาดสะบั้นไปเลย เพราะจิตท่านเด็ดมากนะ นิสัยพ่อแม่ครูจารย์นี้เด็ด เด็ดมากทีเดียว ว่าอะไรขาดเหมือนหินหัก ปับต่อกันไม่ได้แล้ว ชัดกันเต็มเหนี่ยว ไล่กันเข้าไป สติปัญญาไล่ต่อกันเข้าไป กาย เวทนา จิต ธรรม สติปัญญา ๔ อริยสัจ ๔ มาพร้อมกัน กายคือร่างกายที่กำลังถ่ายอยู่เวลานั้น เวทนาคือกองทุกข์ จิตก็คือตัวกังวลในสิ่งเหล่านี้ ธรรมก็คือศีลธรรม ปัญญาธรรม แยกออกไปหาที่เอามาแก้ไข ท่านแสดงไว้ในสติปัญญา ๔ นั้นก็เห็น แต่ผู้ที่จะนำมาใช้แยกออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ตัวชี้ กาย เวทนา จิต ธรรม ธรรมนี้หมายถึงอะไร สติธรรม ปัญญาธรรม แนะนำเห็นใหม่ละท่านแยกเข้ามา ผาดกายกับเวทนา ไล่เบียดกันตรงนั้น พอรอบตัวแล้วมันก็ลง

อันนี้เราก็อมรับทันที เพราะเราเป็น เป็นตามหลังท่านก็ธรรมอันเดียวกัน ยืนยันกันได้ทันทีเลย เวลาไล่เข้าไปจริง ๆ สติปัญญาทันมันก็ไล่เข้าจนตรอก กิเลสจนตรอกธรรมะก็พุ่งทะลุเลย ลงพริบเดียวเท่านั้นท่านว่า โถ โลกธาตุนี้ว่างไปหมดเลย จึงได้มีผีใหญ่แบกไม้จะมาตีท่าน นั่นละท่านว่าจิตรวมเป็นครั้งแรก สว่างจำครอบไปหมดเลย นี่ละเวลาจนตรอกจนมุม ไล่มันลงไปอย่างนี้ มันก็ลงของมันอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเราจึงได้กล่าวพูดละชี พูดกับท่านอยู่หนองผือเราลืมเมื่อไร พิจารณากัน จิตมันก็ลงแบบเดียวกันนี้แหละ มันก็จำเหมือนกัน พอวันหลังขึ้นไปกราบนมัสการถวายธรรมะให้ท่านฟัง ท่านก็ขึ้นอุทาน เอ้อ เอาละที่นี้เหมือนกัน ท่านมหาเป็นเหมือนกัน ผมเป็นอยู่ถ้าสาริกา ท่านย้อนมาทันทีเลย

ท่านเคยเล่าอยู่บ้างแล้วก่อนหน้า แต่เล่าเวลาถึงใจมันเผ็ดร้อนอยู่นะ เอามาเป็นพยานกัน เวลาจนตรอกจนมุมมันลงของมันเต็มเหนี่ยวเลย แต่เราก็ไม่เคยเป็น บทเวลาเป็นคาดได้เมื่อไร สิ่งที่เราที่เห็นที่เป็นนั้น ไม่ต้องไปหาใครมาเป็นพยาน ประจักษ์กับหัวใจหมดเลย แล้วจะเอาใครมาเป็นพยาน ธรรมอยู่กับใจ ไม่ได้อยู่กับที่ไหนจะมาเป็นพยาน มันอยู่กับใจ จำขึ้นที่ใจแล้วไปถามใคร ท่านว่า เอาละที่นี้ได้หลักใหญ่ เราก้ไม่ลืมเอาละที่นี้ หลักใหญ่อันหนึ่งท่านว่าฉัน คือเล่าให้ท่านฟัง เรื่องอย่างนี้เราก้ไม่เคยเป็นจึงไม่เคยเล่า สิ่งที่แยกแยะออกไปไหนท่านก็เล่าให้ฟังกลาง ๆ ที่นี้เวลาเราพูดมันแยกแยะออกไป ท่านก็ เอ้อ ขึ้นเลยทันที ท่านรู้มาหมดแล้วนี่ ก็เป็นเหมือนกันก็รู้อย่างเดียวกัน เวลาท่านเล่าท่านก็ออกมาเป็นเครื่องยืนยันกันทันที ๆ

ไอ้เรามันก็บ้า ไปไหนก็จูงหมาไปด้วย พอเป็นอย่างนั้นแล้ววันหลังจะพืดใหญ่ อีกละเราก้ดี มันบ้าเข้าใจใหม่ละ วันหลังจะพืดใหญ่ให้มันลงอย่างนั้นอีก ที่นี้มันไม่ลง ทำยังไงมันก็ไม่ลง เราพิจารณาเรื่องอะไรมันก็ลงตามสภาพของมันโดยเฉพาะ ๆ ไม่ได้เป็นอย่างที่เป็นนั้น ชัดอยู่สองสามคืนมันไม่เป็น กลับขึ้นไปหาท่านอีก ทำคราวนี้มันไม่

ได้เป็นอย่างนั้นอีก มันเป็นไปตามเรื่องของมัน มันไม่ลงอย่างนั้น มันเป็นบ้าเหอ ชื่น
 เลยทันที มันเป็นมันก็เป็นหนเดียวเท่านั้นจะไปหามันอะไรอีก เวลามันเป็นไปหามาจาก
 ที่ไหน มันก็เป็นขึ้นจากจิต เวลาไม่เป็นจะไปหาที่ไหนก็ไม่เจอ มันอยู่กับจิต มันเป็นบ้า
 อะไรนี่ ท่านขนาบเลย โถ หมาตัวนี้หลบใหญ่เลย มันเป็นหนเดียว ผมก็เป็นหนเดียว
 เท่านั้นไม่เคยเป็นอีกนะท่านว่าอย่างนั้น จะให้มันเป็นอะไร มันเป็นอะไรก็รู้กันเท่านั้น ๆ
 เราก็กไม่ลืม

นี่ละธรรมถ้างได้เป็นขึ้นกับจิตแล้ว เป็นปัจจุบัน ๆ ไม่มีอดีต อนาคต อย่าง
 พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาก็พระองค์ ๆ นี้ มันกระเทือนถึงกันหมดเลย ถึงขั้นมันกระเทือน
 ๆ หมดนะ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ กระเทือนถึงกันหมด ไม่ต้องไปถามใคร
 มันเป็นอันนี้แล้วถึงนำอันนี้ออกพูดถึงเรื่องความกระเทือนถึงกัน ดังที่ว่า น้ำสายต่าง ๆ
 ไหลลงมาเข้าสู่มหาสมุทรปึงเท่านั้น เป็นมหาสมุทรอันเดียวกันหมด แม่น้ำสายนั้นสายนี้
 ไม่มีความหมายเมื่อเข้าถึงมหาสมุทรแล้ว จ่อลงไปปึงก็เป็นน้ำมหาสมุทรอันเดียวกัน
 หมด นี่จิตเวลาลงเป็นธรรมทั้งแห่งเป็นอันเดียวกันแล้ว ก็เท่ากับน้ำไหลลงสู่มหาสมุทร
 เป็นจตุรวมแห่งธรรมทั้งหลาย ผิงลงไปนั้นแล้วไม่ต้องถามใคร มันจ้ออยู่กับนั้นแล้วถาม
 ใคร

หือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นั้น
 เห็นไหมละ ก็เหมือนแม่น้ำสายต่าง ๆ ไหลลงมา มาเป็นมหาสมุทรอันเดียวกันได้ยังไง
 ความหมายว่าจัน จิตเวลาลงเต็มที่แล้ว เป็นธรรมธาตุเหมือนกันแล้วก็ไม่ต้องถามกัน
 สิ่งที่เราเคยคิดเคยอ่านแต่ก่อน เช่น พุทธโธ ธัมโม สังโฆ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระ
 สงฆ์ เราก็กคิดฝิงใจ แต่เวลาถึงเหตุถึงผลอย่างจัน ๆ แล้วไม่ต้องไปถามใคร หือ พระ
 พุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นี่เห็นไหมละ ถามใคร
 ที่ไหน เราไม่เคยคาดเคยคิด เวลามันเป็นขึ้นมาก็ไม่เห็นถามใคร พุทธโธ ธัมโม สังโฆ
 เป็นแง่แขนงแห่งธรรมที่จะนำออกมาสู่โลก เพื่อโลกได้ยัดนี้เข้าหาจุดใหญ่ ๆ คือกยัดอัน
 นี้ ๆ พอเข้าถึงอันนั้นแล้ว พุทธโธ ธัมโม สังโฆ ก็เป็นอันเดียวกันเลย

นั่นละธรรมรู้ ๆ อย่างนั้นนะธรรมพระพุทธเจ้า ใครจะมาลบล้างได้เมื่อไร ขอให้
 ปฏิบัติตามที่ทรงแสดงไว้แล้วจะไม่เป็นอื่น เข้าจุดนั้น ธรรมนี้ถูกต้องทุกอย่างแล้ว เป็น
 แบบแปลนแผนผังอย่างถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ ขอให้ปฏิบัติตามนั้น ถ้าไม่ปฏิบัติก็มีแต่
 ให้กิเลสมันปิดทางเดินไว้หมด ๆ มันลบไว้หมด มรรคผลนิพพานไม่มี สวรรค์ไม่มี
 บาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มีไปหมด มันปิดไว้หมด ทั้ง ๆ ที่สิ่งเหล่านั้นมีมาตั้งกับตั้ง
 กัลป์ มีมาวันสองวันเมื่อไร มันก็ลบหมด กิเลสมันปิดทางไม่ให้เดินไปนั้น

ทำบุญทำทานทำไปหาอะไร นั่นเห็นไหมละ มันไม่ทำให้ทำไมให้เดิน การทำบุญให้ทานสร้างคุณงามความดีทั้งหลาย เหมือนกับเราก้าวเดินจะเข้าสู่จุดนั้น ก็เลสมันก็ปิดตันไว้เสีย ทำไปหาอะไรทำบุญ บุญไม่มี บาปไม่มี สร้างแต่บาปละซีทีนี้ ว่าบาปไม่มี ผู้สร้างบาปคือตัวผู้มันเอง สร้างเรื่อย ๆ คำว่าบาปว่าบุญไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำเสกสรรปั้นยอ ขึ้นอยู่กับความจริง ใครทำดีเป็นดี ใครทำชั่วเป็นชั่ว ใครทำบุญเป็นบุญ ทำบาปเป็นบาป ตลอดไปเลย ขอให้กระดิกตัวลงสร้างเถอะ ทำปีนี้ใช่แล้ว นั่นละทางเดินของตัวเอง ดีก็เดินทางดี ชั่วก็เดินทางชั่ว จากการทำของตัวเอง ไม่ได้หาที่โทษนะ เวลาถึงที่แล้วก็อย่างที่ว่าไม่ต้องถามกันแหละ

นี่ละพ่อแม่ครูจารย์เวลาท่านทิ้งยาเข้าป่าแล้ว ปล่อยอะไรทั้งหมด หมุนตัวเข้าสู่ธรรมจำขึ้นมานั้น นี่อะอะยานี้ดี ยานี้ดี ยานี้มาจากเมืองนั้นมาจากเมืองนี้ เมืองขี้หมาอะไรประสาธา เอามาอวดทำไมประสาธา รักษากันไปอย่างนั้นแล้ว ควรจะรักษาแคไหน ก็รักษากันไป ไม่ควรรักษาก็ปิดทิ้งเสีย ธรรมเป็นตัวของตัวเองตลอดเวลาแล้วยุ่งอะไรกับสิ่งเหล่านั้น เพียงเครื่องเหยียวยาลึกน้อยเท่านั้น ไม่ใช่เป็นหลักเป็นเกณฑ์เป็นมรรคเป็นผลพอจะฝากเป็นฝากตายกับมันได้ ฝากเป็นฝากตายได้กับธรรมเท่านั้น อย่างอื่นไม่มี

ใครจะเก่งขนาดไหนให้เก่งไปเถอะว่างั้นเลย สัตว์โลกนี้ไม่มีใครเหนือกรรม กรรมดีกรรมชั่วรวมแล้วเรียกว่าธรรม ไม่มีอะไรเหนือกรรมเหนือธรรมไปได้ ใครจะเก่งขนาดไหนก็เก่ง เก่งแต่ขนาดกิเลสมันหลอกต้ม เปิดทางนรกให้เท่านั้นเอง เปิดทางนรกให้ มันบอกนรกไม่มี แต่มันเป็นผู้เปิดทางนรกให้เองนะ บอกว่านรกไม่มี บาปไม่มี มันเปิดทางนรกแล้วนะนั่น ให้ผู้นี้ตายใจทำตามมัน ก็โล่งเลยนรก ว่ามีหรือไม่มีไปดูเอา สัตว์เต็มอยู่ในนรก ในสัตว์โลกเรานี้สัตว์ที่โทษจะมากกว่าสัตว์นรก เพียงหลุมเดียวเท่านั้น อย่ามาพูดเลยเมืองไทยเรานี้ มีน้อยเท่ากำปั้นเท่านั้นแหละ กับสัตว์ที่จมลงในนรกมากขนาดไหน มีหรือไม่มี นั่น ท่านผู้เห็นท่านตาดีนี้นะ ใ้ผู้ปฏิเสธมันคนตาบอดนั้นซิ เราจะเอาอันไหนมาเป็นเครื่องวัดเครื่องตวงมาเทียบเคียงกัน ผู้เห็นเป็นคนตาดีเห็น ผู้ปฏิเสธเป็นคนตาบอด แล้วก็เดินตามความตาบอดของตน ก็หลงเอา ๆ โดนเอา ๆ ตลอดเวลา พระพุทธเจ้าองค์ไหนมาสอน รื้อขึ้นมาเท่าไรมันไม่ยอมฟังเสียง กิเลสลากลงไป ๆ

น้ำหนักของกิเลสนี้เก่งมาก ๆ เรายังบอกแล้ว ไม่มีอะไรที่จะฉลาดแหลมคมยิ่งกว่ากิเลสในวิภูจักรนี้ละ ถ้าไม่มีธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องกับกิเลสนี้เป็นยอดทีเดียว เพราะฉะนั้นถึงเกลี้ยกล่อมสัตว์โลกตลอดเวลา ไม่ให้มีคำว่าเบื่อหน่ายอึดพ้อเห็นโทษของมันเลยแหละ ดิ้นไปตามมันตลอด เมื่อธรรมแทรกเข้าไปมันก็มีเครื่องวัดกันละซี เครื่องเทียบเครื่องเคียงกันมันก็รู้ละซี เป็นสองแล้วได้เลือกแล้วทีนี้ แต่ก่อนเป็นอันเดียว มีแต่

กิเลส อะไร ๆ ก็มีแต่กิเลสหมดลากไปตลอด พอมีธรรมแทรกเข้าปั๊บก็สะดุดใจ นั่นละ เวลาจิตสัมผัสธรรมเข้าไปสะดุดใจ เทียบกับกิเลสทันที

เช่น อย่างความวุ่นวายนี้ เราจะภาวนาจิตมันติดมันตันเอาเสียจนไม่เป็นตัวของ ตัว จะตกนรกทั้งเป็นว้างนั้นเถอะนะ ทีนี้เมื่อฟัดเหวี่ยงกันเข้าไม่หยุดไม่ถอยนี้ เรื่องความ วุ่นวายนั้น ธรรมระงับมัน เช่น คำบริกรรม เป็นต้น พุทโธ ๆ บิบบังคับให้อยู่กับพุทโธ ไม่ให้มันไปไหน มันจะคิดจะยุ่งเหยิงวุ่นวายไปไหน เป็นเรื่องของกิเลสลากออกไปจมน รก ไม่ไป เกาะอยู่กับธรรม เช่น พุทโธ เอ้า เป็นตายให้อยู่ที่นี่ ตั้งสติไว้ที่นี่ไม่นานละ นะ เมื่อเอากันหนัก ๆ ความวุ่นวายเหล่านั้นค่อยเบาลง ๆ ทำความสงบด้วยการภาวนา มีคำบริกรรมเป็นที่ยึดของใจ แล้วค่อยสงบเข้ามา ๆ แน่ว

เห็นแล้วที่นี้ ความวุ่นวายเป็นโทษอย่างนั้น ๆ ความสงบเป็นคุณอย่างนี้ ๆ นี้ เห็นใหม่เมื่อมีธรรมเข้าไปแทรกมันเทียบกันได้ทันที ต่อไปมันก็หมუნหาความสงบ พอ ความวุ่นวายเกิดขึ้นมา โอ้ย นี่ภัย นั่นเห็นใหม่ มันรู้แล้วว่าเป็นภัย แต่ก่อนรู้เมื่อไร เพียงความสงบเข้าไปเท่านั้นก็เห็นแล้ว ทีนี้ก็เน้นหนักทางนี้อีก หมุนตัวเข้าไปละที่นี้ กิเลสทั้งหลายก็ค่อยจางไป ๆ จิตก็พุ่ง ๆ นั่น พอมีสองแล้วมันเทียบกันได้ละ อันนี้มัน ไม่มีนั่นซี มีอันเดียว มีแต่กิเลสเต็มตัวเต็มหัวใจ

ธรรมพระพุทเจ้าเป็นสิ่งที่ทำทลายได้ในหัวใจของผู้รู้ผู้เห็น ไม่ต้องไปหาใครมา เป็นพยาน สด ๆ ร้อน ๆ ขึ้นทันที กระจ่างขึ้นแล้วไม่ต้องถามใคร มีแต่อุทานขึ้นเท่านั้นเอง ทือ อย่างนี้เธอ ๆ นั่นเห็นใหม่ละ ไปถามใครที่ไหน พูดอย่างนี้เราก็ระลึกถึงพ่อ แม่ครูจารย์ พอถึงขั้นสุดยอดแล้วท่านพูด เราไม่ได้ประมาทพระพุทเจ้า สาธุ ท่านยกมือขึ้นไหว้เลยนะ เห็นอยู่นั่งอยู่ต่อหน้าต่อตา ยกมือไหว้ขึ้น สาธุ แม้พระพุทเจ้า ประทับอยู่ข้างหน้านี้ก็ไม่ทูลถาม นั่นฟังซิ ทูลถามท่านอะไรของอันเดียวกัน เราก็ไม่ลืม เราฟังอยู่นั้น บทเวลาไปโดนเข้าก็อย่างเดียวกันเลย ทูลถามท่านหาอะไร ไม่ใช่บ่าวข้างนี้เลยพูดง่าย ๆ นั่น ของอันเดียวกัน

ทีนี้เวลากิเลสมันปิดมันไม่ให้เห็นซี เวลานี้ศาสนาที่ไหนในเมืองไทยเรา มีแต่กิเลสเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มหัวใจสัตว์โลก จนอดทนระอาใจละผู้ที่จะสอน สอนไปทำไมสอนไปเขาก็ไม่เชื่อ เพราะเขาเชื่อกิเลสจนฝังใจแล้ว เอากิเลสเป็นสรณะแล้ว กิเลสเป็นที่พึ่งไปหมดแล้ว เขาไม่สนใจกับธรรมเป็นที่พึ่ง สอนไปแล้วก็ไม่เกิดประโยชน์สอนไปทำไม นี่ละที่พระพุทเจ้าทรงท้อพระทัย อย่างนี้เอง มองดูแล้ว เหมือนกับว่าจะไม่มีเลยผู้ที่จจะรู้จะเห็นได้อย่างนั้น ผ่านไปอย่างนั้น มันมืดมิดปิดตาไป เสียหมดเลย เรื่องมีก็มีเวลาทรงพิจารณาแล้ว มีแต่น้อยมาก

นี่ก็เคยเทียบแล้ว ภูเขาทั้งลูกมียัดตื้อไปหมดทั้งลูกเลย ท้อใจละซี หือ มันจะมีตื้อไปหมดไร้สาระเสียทุกอย่างแล้วหรือภูเขาลูกนี้ สิ่งที่เป็นสาระบ้างจะไม่มีแทรกอยู่ในภูเขาลูกนี้บ้างหรือ พิจารณาแยกแยะออกไป ก็มี ไม่ใช่จะไร้สาระเสียหมดแร่ธาตุต่าง ๆ ที่จะนำมาเป็นประโยชน์มีเยอะ แร่ธาตุนั้นแร่ธาตุนั้น จนกระทั่งถึงแร่ทองคำ เพชรนิลจินดา มันอยู่ในนั้นหมด อ้อ มี ถึงไม่มากก็มี จึงได้ขุดค้นในภูเขาลูกไร้สาระนั้นแหละ ออกมาเป็นสาระ ๆ ลากสัตว์โลกที่อยู่ในภูเขาวัฏจักรอันมีตื้อนี่ละ ออกไปเป็นราย ๆ ขึ้นเป็นประเภทอุคตัตถัญญู วิปจิตถัญญู เนยยะ ปทปรมะ แยกออก ๆ ท่านแยกไปอย่างนั้น ท่านจึงสอนโลก

เดี๋ยวนี้พวกเรามีแต่ปทปรมะ กะทะครอบห้วมัน ไปที่ไหนไม่ได้มองเห็นนะ ตาใสตาแมวสู้ไม่ได้ ตาหมาไอ้ปุกก็เรานี้ก็สู้ไม่ได้ ตาใสแจ๋ว ถ้ากับกิเลสมันตาแหลมนะ เรื่องกิเลสมันรู้มันเห็นได้ หูก็ดี ตาก็ดี วังตามกิเลส ฟังเสียงกิเลสนี้ ฟังดี ถ้าจะฟังเสียงอรรถเสียงธรรมแล้วหูหนวกไปหมด ไอ้ปุกก็ตาบอดหูหนวก ไอ้หย็องก็ตาบอดหูหนวก หมาสองตัวนี้หนวก แต่สู้คนไม่ได้ คนหนวกมากกว่านั้น ลากเข้าทางจงกรมมันยังเถลไถล ไปพักสักหน่อยเสียก่อน ยังเก่งกว่าไอ้ปุกก็อีกนะ ปุกก็ถ้ามันไปในคร้วไม่อ้อมท้องมันไม่มานะ ไอ้ปุกก็นะ กับไอ้หย็องนี้ ถ้าไปในคร้วต้องท้องแปรออกมาแหละมันถึงจะออกมา

พวกเรานี้ลากเข้าไปในทางจงกรม ที่จะให้ท้องคือใจอ้อมหน้าสำราญด้วยธรรมคือความสงบเย็นใจ ไม่มีนะ มันสู้หมอนไม่ได้ พักสักหน่อยเสียก่อน วังใส่หมอนใส่เสื่อนั้นหมอนเสื่อถ้ามีวิญญูณมันก็โดดลงกลางทุ่งนาแล้ว มันจะตาย เวลาไหนก็ทับแต่ห้วมัน ๆ นอนทับนั่งทับอยู่นั้น หมอนมันก็อัดหนาระอาใจ วังออกท้องไร่ท้องนา เวลาออกจากวัดนี้ไปหาดูหมอนดูเสื่อ พวกนักภวานาในวัดป่าบ้านตาดบ้างนะ มันไปกองอยู่ในนั้นหมดนะ ไม่ได้อยู่กับคน เสื่อหมอนมันกลัว กลัวพวกขี้เกียจขี้คร้านท้อแท้อ่อนแอ ลากเข้าไปเลี้ยงอรรถเลี้ยงธรรมไม่ยอมกิน มันโดดเข้าหาหมอน หมอนมันก็อัดหนาระอาใจ มันก็โดดวังลงหลุมลงคลองไปละ หลบภัยได้เท่านั้นก็เอา พอหลบภัยได้ชั่วระยะหนึ่งก็เอาเป็นอย่างนั้นนะ นี่ปทปรมะเข้าใจไหม มันหนาขนาดไหน

มันไม่ได้เห็นอะไรดียิ่งกว่าหมอนกว่าเสื่อนะ ไม่เห็นอะไรดียิ่งกว่าความขี้เกียจขี้คร้านท้อแท้อ่อนแอ ไม่เห็นอะไรดียิ่งกว่าคำว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก มรรค ผลนิพพาน ไม่มี อันนี้ดีเลิศสำหรับกิเลส ปิดจิตใจของสัตว์ได้อย่างหนาแน่นมั่นคง จึงเรียกว่า ปทปรมะ มีดแปดทิศแปดด้าน ตั้งแต่วันเกิดถึงวันตายไม่มีวันสว่างเลย นี่พวกปทปรมะ ไอ้พวกหมอนวังเข้าป่าเข้ารกพวกนี้ละ มันมีไหมในวัดป่าบ้านตาด ถาม

ทางพระทางเถร ถ้ามไปทางในครัว อย่าไปถามไอ้ปุ๊กก็นะ เตี้ยมันตีหน้าผากเอาไม่รู้
นะ พวกแกก็แบกอยู่แล้วมาถามหาเราทำไม มันจะว่าอย่างนั้นเข้าใจไหม แกก็แบก

แบกใครจะหนักยิ่งกว่าพวกเธอ แล้วมาถามเราหาอะไร เตี้ยตีหน้าผากเอานะ
จะว่ายังงั้น ให้ระวังนะออกไปนี้ไปเจอไอ้ปุ๊กก็ไม่ได้นะ มันมีลวดลายอยู่นะไอ้ปุ๊กก็เรา
เวลามันนอนเราสังเกตดู เขาไม่นอนแบบตายเหมือนหมาทั้งหลาย หมาในวัดนี้มี ๑๓
ตัว เราดูมันตลอด ดูด้วยความรักความเมตตา ไอ้ปุ๊กก็นอนถึงจะนอนหมอบอยู่มันก็เอา
คางหมอบแล้วส่อง มันไม่นอนแบบหงายหมาอย่างนี้ พวกนั้นแบบหงายหมา ต่างตัว
ต่างหงายหมา หมาต่อหมาสู้กันแบบหงายหมา ใครจะหงายเก่งกว่ากัน แต่ไอ้ปุ๊กก็ไม่นะ
เวลาหมอบมันก็ดูเหตุ...ลักษณะ เพราะฉะนั้นอะอะมามันถึงเท่าว่าอกก่อนใคร มันมี
ลักษณะอยู่นะไอ้ปุ๊กก็

เป็นยังไงเทศน์ ต้องจุหมาขึ้นเวทีด้วยไม้งั้นไม่ได้พวกนี้ มันไม่เชื่อพระพุทธเจ้า
พระธรรม พระสงฆ์ มันก็ควรเชื่อหมาก็ต้องเอาหมาขึ้นไปสอนละซี ไอ้ปุ๊กก็เป็นครู
หน่อยนะ ปุ๊กก็มันไม่มีลักษณะเสียท่า นอนมันก็มีท่าดู นอนลักษณะไหนก็เป็นอย่างนั้น
แปลกจากหมาทั้งหลายอยู่นะ ในหมา ๑๓ ตัวนี้ไอ้ปุ๊กก็แปลกจากเขา เราดูลักษณะมัน
เอ้อ หมาตัวนี้แปลก ๆ อยู่นะ

นี่เราพูดถึงปทปรมะ ประเภทปทปรมะนี้ก็เหมือนอย่างที่คนไข้ไปเข้าโรง
พยาบาล มันไม่ยอมเข้าไปหาหมอหายานะ มันเข้าห้องไอซียูรอลมหายใจอยู่เท่านั้น
พวกนี้ อันนี้มันก็รอลมหายใจพอถึงวันตายเท่านั้น มันไม่ได้สนใจกับบรรลภกับธรรมกับ
บุญกับกุศลอะไรนะ พวกที่มันหนามันหนาขนาดนั้น เราอย่าไปดูลักษณะรูปร่างของคน
ยศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำขนาดไหน เป็นเรื่องวาดภาพลลอกของกิเลสทั้งนั้น ให้ดูหัวใจซี
ธรรมะท่านไม่ได้ดูสิ่งเหล่านั้น ท่านดูหัวใจคน สายตาของธรรมเจ้าเข้าไปตรงนั้นเห็น
หมด จะมีใครยิ่งกว่าใคร

ยิ่งใหญ่ยิ่งโตยศถาบรรดาศักดิ์สูงเท่าไร ยิ่งสร้างแต่พินแต่ไฟเผาหัวอกตัวเอง
แล้วกิเลสออกประดับร้านว่าเป็นคนมั่งคั่งมี คนร่ำคนรวย เป็นคนมียศถาบรรดาศักดิ์
ชั้นนั้นชั้นนี้ กิเลสวาดภาพลลอกเจ้าของก็ภูมิใจ โห้ เยอหยิ่งจองหองเต็มไปหมด แล้ว
สุดท้ายเวลาดูหัวใจแล้วไม่มีใครร่อนยิ่งกว่าประเภทนี้นะ ประเภทลืมหี้มนี่ สร้างบาป
สร้างกรรมได้มากกว่าเพื่อนเขา ครั้นเวลาลงนรกก็จม ๆ ไม่ทราบว่กัก็ปก็กัปลี้ถึงจะได้
ฟื้นขึ้นมา นี่ด้วยอำนาจแห่งความทะเยอทะยาน ด้วยความเห็นแก่อยากแก่ได้แก่เอา
ความตะกละตะกลามอะไร ด้วยอำนาจของกิเลสไม่มีคำว่าพอ ๆ เวลาจมก็จมลงในนรก
นั่นละไม่ไปไหน

ความโลภอย่าเข้าใจว่ามันจะพาไปหามรรคผลนิพพาน ความโลภ ความเห็นแก่ได้ ความเห็นแก่รำแก่รวย ความตะกละตะกลามนี้จะลงนรกทั้งนั้นไม่ไปอื่น อย่าเก่งกว่าพระพุทธเจ้า หายใจเหมือนโลกทั้งหลายเขาหายใจนั่นแหละ ชีวิตมีเท่ากันกับโลกทั่วไป ยศถาบรรดาศักดิ์สูงขนาดไหนก็ตาม สมบัติเงินทองมีมากมีน้อยเท่าไรก็ตามไม่มีความหมาย ลมหายใจเท่านั้นที่มีความหมายต่อความเป็นอยู่ ถ้าลมหายใจขาดสะบั้นแล้วตายเหมือนกันหมด แล้วไปนรกไปสวรรค์ได้เช่นเดียวกันหมด เมื่อสร้างความดีและความชั่ว ผู้สร้างความดีจะไปทางดีได้ ไม่มีใครมาคัดค้านต้านทานได้ ผู้สร้างความชั่วก็ไม่มีสิ่งใดจะมาคัดค้านต้านทานได้ ชั่วตลอดไป จมตลอดไป นี่คือธรรม

เปิดออกที่หัวใจชิ นรกในเมืองมนุษย์เราก็เผออยู่ที่หัวใจสด ๆ ร้อน ๆ นรกในเมืองผีเอาอีกแบบหนึ่งนะ เราอย่าไปคาดนะนรกในเมืองผี เราดูเพียงหัวใจเราเท่านั้นเราก็พอทราบเป็นเงื่อนที่จะให้พิสูจน์ไปข้างหน้า วันไหนจิตใจเราเดือดร้อนวุ่นวายมาก วันนั้นนรกเผาหัวอกของเรา นรกของมนุษย์อยู่ที่หัวอกของเราผู้คิดมากปรุงมาก สร้างความชั่วมาก จะเผออยู่ภายในนั้น ดูอย่างนั้นชิ สองปีบเข้าไปแล้วเห็นละ แล้วที่ไหน ๆ เห็นแต่ไฟเผาหัวอก ๆ สัตว์โลกหมด พระพุทธเจ้าจะไม่อดทนระอาใจยังงี้ ไม่ท้อพระทัยยังงี้ ก็มันเป็นอย่างนั้น ความจริงเป็นอย่างนั้นปฏิเสธได้ยังงี้

ผู้ที่มีความสว่างไสวด้วยอำนาจแห่งน้ำดับไฟคือบุญกุศล สร้างจิตตภาวนาเป็นแนวหน้าไปแล้ว ผู้นั้นจะมีความสว่างไสว ถ้าหากว่าแดดจ้า ๆ กลางวันก็มีร่มไม้เป็นที่หลบซ่อน ผู้ที่ไม่มีความดีมีแต่ความชั่วถ่ายเดียวแล้ว เหมือนตากแดดกลางแจ้งแดดร้อน ๆ นั่นแหละ หาร่มที่ไหนพอจะอาศัยก็ไม่มี ๆ เพราะไม่ได้สร้างเอาไว้

นี่เราพูดมาตั้งแต่เรื่องยา ที่ยื่นเข้ามาตะกี้ นี้ ยามาจากเมืองนั้นมาจากเมืองนี้ เมืองชี้หมาว่างั้น เมืองไหนก็ยาทั้งนั้นแหละ รักษาได้ก็ได้อะ รักษาไม่ได้มันก็ไม่ได้ อยู่เมืองไหนเขาก็ตายเหมือนกัน ยานี้มาจากเมืองนั้น เมืองนั้นมีป่าช้าไหม ถ้ามเข้าไปชิ ยา นี้มาจากเมืองนอก เมืองนอกเขามีป่าช้าไหม ถ้ามดูชิ เมืองในเราก็ไม่ใช่เมืองอยู่ในตุ่มในไห เราก็มีป่าช้าเหมือนกัน เขาก็มีป่าช้าเหมือนกัน พอรักษาได้ก็รักษาไป อย่าตื่นเมืองนั้นเมืองนี้พวกบ้าเมืองนอกนะ เมืองไทยเรานี้ตื่นจริง ๆ กับเรื่องเมืองนอกเมืองนา ใครมาจากเมืองนอกเหมือนเหาะเหินเดินฟ้ามา มันเป็นบ้าขนาดนั้นนะ มองดูแล้วสลดสังเวช เมืองบ้าว่างั้นเลย

ถ้าพูดตามหลักความจริงแล้ว เมืองนอกเขามีศาสนาอันใดที่เป็นของเลิศเลอประจำโลกธาตุมานี้คืออะไร คือธรรมของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มีในหัวใจเขาไหม เจตนาที่เขาทำคุณงามความดีเพื่อสร้างบุญสร้างกุศลมีในหัวใจเขาไหม ถ้าไม่มีนั่นแหละคือนรก อยู่เมืองไหนก็คือนรกเหมือนกันหมด

ไม่ได้ผิดกันอะไร อย่าไปตื่นเป็นบ้า มาจากเมืองนั้นเมืองนี้ นินยอร์กนิวแฮมกอะไร เรา ฟังแล้วฟังไม่ได้นะ มาจากไหน นินยอร์ก แคลิฟอร์เนียฟอเนอ พวกบ้า ฟังแล้วฟังไม่ได้ นะ

ตาพระพุทเจ้ากับตาพวกเรต่างกันยังไง ตาบอดชนนั้นชนนี้ มาจากเมืองนั้น เมืองนี้ บทหัวชนต้นเสาไม่เห็นพูด ไปไหนก็ไปโดนทุกซ์เหมือนกัน ไม่เห็นพูด เอามา อวดเฉย ๆ พวกบ้านี้ก็เป็นบ้าด้วยกัน ทื่อ เมืองไหน ๆ เมืองสันปรัถ้าเราจะตอบก็จะ ตอบว่าอย่างนั้น

นี่เวลาเราไป(กรุงเทพฯ) แล้ว การดูแลพระเณร และในครัว เป็นภาระของวัด ทั้งหมดจะดูแลกัน ให้พากันดูแล อย่าเห็นว่าครูบาอาจารย์ไปโน้น ขาดทางโน้นขาดทาง นี้ ไม่ขาด ความดีอยู่กับเราสร้างลงไปซี จำเป็นอะไรจะต้องให้พระพุทเจ้ามาจุงแขน คุณงามความดี ทาน ศีลของเรานี้จุงเราเอง ท่านไปไม่ไป สร้างลงไปความดีเป็นของเรา ทั้งนั้นแหละ สำคัญอยู่ตรงนี้นะ

เราไปนี้เราก้ไปช่วยโลกนะ แต่โลกปทปรมะนี้เหมือนกับว่า เราไปนี้ไปเป็น ข้าศึกศัตรูต่อเขา ต่อพวกปทปรมะ เราไปนี้ไปชะไปล้างสิ่งสกปรกโสम्मซึ่งเต็มไป ด้วยกองทุกซ์อยู่ในความสกปรกนั้น เราไปช่วยชำระล้างให้สะอาดให้พอดูได้ ๆ พอ ทรงตัวได้ในเมืองไทยของเรา ด้วยการได้ยินได้ฟังอรรถธรรมของพระพุทเจ้า ซึ่งเป็นธรรมที่สะอาดสุดยอด แต่พวกปทปรมะพวกนรกแตกนี้มันจะถือว่า เราไปที่ ไหนเราเป็นข้าศึกต่อพวกนี้ ตั้งหน้าตั้งตาต้านทานทุกแบบทุกฉบับ

คิดดูช้อย่างบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายเป็นห่วงเป็นใยเรา เหมือนว่ามีข้าศึก รอบตัว ข้าศึกจะเป็นใครถ้าไม่ใช่พวกปทปรมะนี่มาเป็นข้าศึก ก็ธรรมไม่ได้เป็นข้าศึก กับปทปรมะนี้ ปทปรมะจะยกขบวนของวัฏจักรมาเป็นข้าศึกต่อธรรมก็ไม่มี ความหมาย เพราะธรรมเป็นธรรมล้วน ๆ แล้ว ไม่เป็นข้าศึกต่อผู้ใด สร้างแต่ความดีเพื่อโลกเพื่อ สงสาร ดังที่เราไปนี้ ตัวเท่าหนูเราก้พูดได้เต็มปาก เพราะออกมาจากความเต็มหัวใจ ด้วยเมตตา เราช่วยเต็มเหนี่ยว เราไม่เคยสนใจว่าใครจะเป็นข้าศึกต่อเรา เป็นศัตรูต่อ เรา หรือเป็นคุณต่อเรา เราไม่เคยสนใจ

อย่างบรรดาลูกศิษย์ลูกหาเขาพูด ก็มันเป็นเขาก็พูดตามความเป็น เราคิดว่าไม่น่าจะผิดไป ว่าเวลานี้หลวงตาข้าศึกรอบด้านเขาว่าอย่างนั้น ข้าศึกก็อยู่ข้างนอก จะเป็น อะไรไปเราก้ตอบ ข้าศึกอยู่ข้างในของเราเราพิดมันขาดสะบั้นไปแล้ว ไม่มีอะไรมาเป็น ข้าศึกต่อหัวใจของเรา มีแต่ธรรมล้วน ๆ ที่ช่วยโลกเวลานี้เราช่วยด้วยธรรม เราไม่ได้ ช่วยด้วยข้าศึก เรว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นใครจะมาเป็นข้าศึกต่อเราขนาดไหน ก็เป็น ข้าศึกของเขาเอง ๆ ไม่ได้เป็นข้าศึกต่อเรา เราพูดตรง ๆ อย่ามาพูดเราว่าง้เลย เรื่อง

ความกล้าความกลัวในความเป็นความตายนี้เราไม่มีแม่เม็ดหินเม็ดทราย ในหัวใจเราไม่มีเรอบอก เราเรียนจบแล้ว บอกจนกระทั่งวันเดือนปีเห็นไหม นี่เรียกว่าจบโดยสมบูรณ์ ไม่มีบกพร่องเลย เราจบโดยสมบูรณ์มาถึง ๕๐ ปีแล้ว ก็บอกชัด ๆ แล้วจะไปกล้าไปกลัวในถึงขยะหาอะไร

หน้าที่การงานของเราที่จะเป็นประโยชน์แก่โลกมีมากน้อยเพียงไร ตามกำลังของเรา เราจะพืดให้เต็มเหนี่ยว ๆ ผลสุดท้ายเราก็ดีทีเดียวเท่านั้น เราก็มีเท่านี้เรอบอก เรารู้ว่าเราไม่เป็นข้าศึกศัตรูต่อผู้ใด ใครจะมาเป็นข้าศึกศัตรูต่อเรารู้เท่าไรก็ไม่มี ความหมาย การสร้างข้าศึกศัตรูต่อผู้อื่นก็คือการสร้างข้าศึกศัตรูต่อตัวเองนั่นแล ทำไปไหนมันก็จม สำหรับตัวเราเองแล้ว เพราะเราเป็นผู้ทำผลจะไปไหน ไม่เกิดขึ้นจากสถานที่ทำและผู้ทำจะเกิดที่ไหน ทำที่ไหนก็เป็นทีนั้นไม่ว่าทำดีทำชั่ว เรารู้พูดตรง ๆ กับลูกศิษย์ลูกหา เขาก็พูดด้วยเจตนาหวังดีในชั้นหนึ่งของโลก เขามีความหวังเป็นใยต่อเรา อย่าหวังเราว่างเลย เราไม่หวังอะไรกับสิ่งไร สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องถึงขยะ กิเลสก็เป็นถึงขยะ กิเลสก็ไม่เห็นธรรม ธรรมเห็นอกิเลสตลอดไป กลัวกิเลสหาอะไร แน่ ๆ ทั่วอย่างนั้นซิ ไม่กลัวก็บอกไม่กลัว

เรื่องใครจะว่าอะไรไม่สนใจนะ เราทำประโยชน์ให้โลกเต็มกำลัง เราจะตายด้วยความเมตตาทำให้เห็นซิ พระพุทธเจ้านิพพานก็ตายเหมือนกัน สาวกอรหันต์ท่านตายเหมือนกัน ด้วยความเมตตาต่อโลก ท่านก็ไปนิพพาน ท่านไม่ได้ลงนรกนะ พวกที่ตายด้วยการก่อกรรมทำเข็ญนี้ตายที่ไหนก็ลงทั้งนั้นแหละ ไม่ได้เลือกสถานที่บุคคลผู้ทำ ไปได้ทั้งนั้น เราเชื่อกรรมเราเชื่อธรรม เราไม่เชื่อกิเลส เราไม่เชื่อข้าศึกศัตรูอยู่ข้างนอกข้างนาจากหัวใจเราไป หัวใจเราไม่มีข้าศึก มีแต่ธรรมล้วน ๆ เราเชื่อหัวใจเรา เรารู้ไม่เคยสะทกสะท้านกับสิ่งใด กล้าเราก็มิไม่เคยมี กลัวเราก็มิไม่เคยมี เราคือธรรมล้วน ๆ เรอบอกอย่างนี้เลย บอกลูกศิษย์ลูกหาเขาที่เป็นหวังเป็นใยเรา

นี่ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย เราทำประโยชน์ให้โลกกลับมาเป็นข้าศึก เป็นยังงิฟังซิ ถ้าโลกเขาพูดก็ว่า มาเป็นข้าศึกต่อเราผู้ทำประโยชน์ต่อโลกเอง เขาก็จะว่าอย่างนั้น แต่เราไม่เป็นข้าศึกกับใคร ถึงโลกเขาจะว่ายังงิ เราก็มิมี เรื่องธรรมก็เป็นอย่างนั้น พูดกันหนาหูไปที่ไหน ใครก็ว่า เป็นหวังหลงตา ๆ ครั้นเวลาจะพูดก็ในฐานะลูกศิษย์กับอาจารย์ หวังอะไรหวังเรา หวังเจ้าของซี ไปนั้นเสีย มันเป็นบ้าหรือพวกนี้หวังแต่ผู้อื่นเจ้าของไม่ยอมหวัง ไปนั้นเสีย ย้อนกลับไปอย่างนั้นเสีย หลายพลิกหลายแพลงชิธรรมะ

อะไรจะละเอียดล่อแหลมคมยิ่งกว่าธรรม รู้หมด...ธรรม ขอแต่เหตุการณ์เข้ามาผ่านไปได้ทั้งนั้นละ นี่ซิพระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย ประเภทไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่า

ความหยาบโหนเป็นไฟเผาหัวอก นี้ประเภทปทปรมะ เลิศเลอสำหรับพวกนี้ ๆ แต่ธรรมเลิศเลอสำหรับผู้มีธรรม เป็นอย่างนั้นละ

วันนี้ดอลลาร์ได้ ๔๐๙ ดอลลาร์ เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๒ บาท ๒๘ สตางค์ ทองคำที่จะเข้าคลังหลวง ๔,๐๐๐ กิโลเวลานี้ยังขาดอยู่ ๑,๙๔๒ กิโลจะครบจำนวน ๔,๐๐๐ กิโลแล้วทองคำที่จะมอบในระยะต่อไปนี้หากเหตุการณ์เรียบร้อยไม่มีอะไร ก็จะมีทองคำ ๑,๐๐๐ กิโลในคราวนี้ เวลานี้ได้ ๑,๐๒๐ กิโลแล้วนะ ๒๐ กิโลนี้เราเผื่อเวลาหลอม ได้มากเท่าไรก็ไม่เป็นไร หลอมมากเท่าไรเราจะนำเข้าพร้อมกันหมดเลย ดอลลาร์ที่จะมอบพร้อมกันนี้ ๑ ล้านดอลลาร์ เวลานี้ยังขาดอยู่ ๒๒๘,๐๕๑ ดอลลาร์ แต่อย่างไรก็ต้องพอทั้งสองอย่าง คราวนี้ต้องพอ ๆ รู้สึกว่าได้อย่างใจทุกอย่าง แปรลกอยู่นะ พอหัวหน้าเด็ด ลูกน้องก็เด็ดตามกันเลย พอหัวหน้าเด็ด ต้องอย่างนั้นนะ บริษัทบริวารก็พริบเลย เป็นอย่างนั้นเรื่อยมา

อันนี้ก็กะไว้แล้วว่า ๑,๐๐๐ กิโลกับ ๑ ล้านดอลลาร์ ว่าจะมอบในกาลต่อไปหากไม่มีเหตุการณ์ ถ้ามีเหตุการณ์ก็ต้องพืดต้องเหวี่ยงกันเต็มเหนี่ยวในระยะนี้นะ เราจึงไม่แน้นักนะไปกรุงเทพฯ คราวนี้นะ เราไม่แนในเหตุการณ์ แต่ยังไงไปมันจะต้องได้ขึ้นเวทีแหละคราวนี้ ขึ้นเวทีเพื่อชาติบ้านเมืองของเรา เราเป็นหัวหน้าอย่างนั้น นอกนั้นไม่มีใครกล้าเป็นหัวหน้าได้แหละ ไม่ทราบว่าจะไม่กล้าแบบไหน หากมีหลายแบบ สำหรับเรามีแบบเดียว แบบเดียวว่า สู้ความจนให้เต็มเหนี่ยว เท่านั้นแหละแบบของเรา ให้ถอยไม่ถอยว่างั้นเลย

การหลอมทองนี้หลอมแน่ ๆ ไปคราวนี้จะหลอมทอง แต่การเข้าต้องมีเหตุผลสมควรที่จะเข้าหรือไม่เข้าเพราะเหตุผลกลไกอะไรนี้ก่อนอื่น เมื่อสมควรเข้าแล้วฝั่งเลย เพราะเตรียมจะเข้าอยู่แล้ว ไม่สมควรเข้า มีอะไรก็ดขวาง ขวางเพราะเหตุผลอะไร ทีนี้ก็ขัดกันตรงนั้นละ ให้ถอยไม่ถอย ขอให้พี่น้องทั้งหลายฟังเสียงหัวหน้าคือธรรม ธรรมนี้จะทำให้โลกให้สงบร่มเย็น หัวหน้าเอาธรรมออกมาชี้แจงให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ไม่ว่าจะพูดเด็ดพูดเดี่ยวพูดหนักหนาขนาดไหน เป็นธรรมล้วน ๆ เราไม่มีกิเลสเข้าแทรกในกิริยาหรือสัมผัสเสียงที่เราแสดงออกเลย ไม่มี มีแต่เรื่องเป็นธรรมล้วน ๆ เพราะฉะนั้นเราถึงพูดได้ในฐานะของธรรม ไม่ว่าจะสูงว่าต่ำดำขาวอะไร ชะล้างตลอดไปเลย ขึ้นชื่อว่าธรรมเป็นอย่างนั้นนะ

จึงไม่มีคำว่ากลัวว่ากลัวต่อสิ่งใดผู้ใด ว่าไปตามเหตุตามผล ถึงขั้นไหนที่จะควรเปรียบเทียบกับอะไร ฟาดมันถึงขั้นหมาขี้เรื้อนก็ลงหมาขี้เรื้อนเลย นี่ข้อเปรียบเทียบไม่ใช่หมาขี้เรื้อน ข้อเปรียบเทียบเหมือนหมาต่างหาก ถ้าคนทำอย่างนั้นคนคนนี้ก็

เหมือนหมา คนคนนั้นเหมือนไอ้ขี้เรื้อน ถึงไม่เป็นเช่นนั้นก็ตาม เหมือนก็บอกว่าเหมือน มันต้องย้อนอย่างนั้นซิ

ให้มันใจทุกคนนะ ตั้งหน้าตั้งตานะ นี่เป็นขั้นที่สาม ขั้นสำคัญมากอีกขั้นหนึ่ง ให้ฟังเสียงหัวหน้า ผนึกกำลังให้เต็มเหนี่ยว ชาตไทยของเราจะคงได้ถ้าเป็นไปตามธรรมนี้ อยู่ได้ ถ้าพลาดจากนี้แล้วจม จำให้ตีค่านี เพราะฉะนั้นจึงต้องฟังเสียงหัวหน้าคือธรรม ธรรมเป็นหัวหน้าที่จะจุดลากชาติไทยของเราขึ้นได้ ให้คงเส้นคงวาหนาแน่นตลอดไป คือธรรมเท่านั้น กิเลสมีแต่จมถ้ายเดียว อย่าไปฟังเสียงกิเลส มันมาแง่ไหนมูมิได้ให้เห็นว่านี่คือข้าศึกศัตรู ๆ ไปตลอด อย่าฟังเสียง ให้ฟังเสียงธรรม ธรรมนี้เป็นเครื่องจุดลาก ไม่ว่าจะออกมากออกน้อย จะเป็นธรรมเครื่องจุดลากทั้งนั้น ให้รวมพลังกันให้ดี ให้ลงความเห็นตามธรรม ๆ ปฏิบัติตามธรรม ปฏิบัติอย่างอื่นไม่ได้จะจมเมืองไทยเรา

เวลานี้มีอะไรที่อยู่ในเมืองไทยของเรา ที่เราสุดลมหายใจได้เต็มปอด ๆ เวลานี้คืออะไร คือคลังหลวงของเรา คลังหลวงคือหัวใจของชาติไทยเรา ตั้งแต่บรรพบุรุษมา จนกระทั่งบัดนี้ ท่านรักษามาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ท่านพลีชีพมาตลอด ใครมาก็ตีมาขวาง จะมายื้อแย่งแย่งดี แล้วจะมาโกยเอาอันนี้ไปไม่ได้ ๆ ตลอดมานะ นั่นละบรรพบุรุษของเรา กล้าหาญชาญชัย เราเป็นลูกหลานบรรพบุรุษ เราจะอ่อนแอต่อแพ้เหลวไหลแล้ว หลกนะ ต้องกล้าหาญชาญชัยตามบรรพบุรุษของเรา รักษาชาติบ้านเมืองไว้ได้ แน่นหนามั่นคงไม่สงสัย ถ้าไปตามธรรมแล้วไม่สงสัย เจริญแน่นหนามั่นคงขึ้นได้ ถ้าเอนจากธรรมแล้วเหลว ล้มเหลว แล้วจะล้มเหลวตลอดไปด้วยไม่ใช่เพียงเท่านั้น

เมืองไทยเราถ้าลงสมบัติที่เป็นหัวใจของชาติไทยทั้งชาติได้ถูกล้อมจมไปแล้ว เท่ากับชาติไทยของเราจมไปตลอดเลย ไม่มีวันไหนจะฟื้นได้เลย ถ้าคราวนี้ฟื้นไม่ได้แล้วฟื้นไม่ได้นะ จำให้ตีค่านี คราวนี้เป็นคราวที่ศาสนาที่น่าพี่น้องชาวไทยเรา จุดลากชาวไทยเราขึ้น กิเลสพาจมขนาดไหน จนกระทั่งจะไม่มี ความหมายแล้วเมืองไทยเรา เวลานี้ก็ศาสนากำลังมานำฟื้นฟูชาติไทยของเราขึ้น ให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมเสียงศาสนา เราจะมี ความแน่นหนามั่นคงต่อไป เหนียวแน่นมั่นคงด้วยอรรถด้วยธรรม นี้ละเมืองไทยเราไปได้ไม่สงสัย ถ้าผิดจากนี้แล้วไปไม่ได้ จม เอาละพอ จะให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการ์ณ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com